

B. POLITYKA SPÓJNOŚCI, CZYLI UE BLISKO OBYWATELI

1. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna pozostać ważnym motorem długofalowego rozwoju UE, koncentrując zwiększone zasoby finansowe na efektywnym powstrzymaniu rosnących zróżnicowań między regionami i wewnątrz nich, m.in. dzięki aktywizacji regionalnych potencjałów, w tym w obszarach funkcjonalnych.
2. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna być skierowana do wszystkich regionów, zwłaszcza słabiej rozwiniętych, w tym regionów ultraperyferyjnych i wysp; zagrożonych pułapkami rozwojowymi lub cechujących się niską odpornością na szoki zewnętrzne. W tym kontekście POLITYKA SPÓJNOŚCI może przyczyniać się do wzmacniania bezpieczeństwa, m.in. poprzez inwestycje w infrastrukturę krytyczną podwójnego zastosowania.
3. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna stanowić długofalową odpowiedź na strukturalne wyzwania oraz transformacyjne i adaptacyjne potrzeby stojące przed regionami, wzmacniając konkurencyjność i odporność wspólnego rynku. Jej ewentualna rola „interwencyjna” powinna jedynie uzupełniać główne narzędzia zwalczania skutków kryzysów.
4. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna być realizowana w oparciu o model wielopoziomowego zarządzania, który deleguje kompetencje na szczebel subnarodowy i promuje oddolne definiowanie i realizację celów regionalnych – przy wsparciu KE i rządów centralnych. Powinna ona uwzględniać zróżnicowania terytorialne, zapewniając elastyczność programowania rozwoju na poziomie regionalnym, w tym aktywny udział społeczności lokalnych.
5. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna poprawiać regionalną koordynację polityk sektorowych i horyzontalnych, łagodząc ich negatywne skutki i wzmacniając ich pozytywne oddziaływanie terytorialne. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna być m.in. efektywnie koordynowana przez władze regionalne z filarem „Rozwój obszarów wiejskich” Wspólnej Polityki Rolnej.
6. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna wzmacniać impulsy dla lokalnych i regionalnych reform w zakresie poprawy jakości i dostępu do kluczowych usług i dóbr publicznych (sprawiedliwość przestrzenna), a także w zakresie wzmacniania kapitału terytorialnego (konkurencyjność regionalna).
7. POLITYKA SPÓJNOŚCI powinna wzmacniać mechanizmy współpracy transgranicznej, silniej integrując regiony sąsiadujących ze sobą państw. W ramach "współpracy terytorialnej" nadal powinny być także dostępne komponenty transnarodowy i międzyregionalny, które wspierają rozwój sieci kompetencji, przynosząc korzyści całemu terytorium UE.